

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. N. D.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2/2, Praha, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2025, č. j. CPR-3700-2/ČJ-2025-930310-V223, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2025, č. j. 63 A 5/2025-69,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 3. 1. 2025, č. j. KRPP-146151-36/ČJ-2024-030022-SV-50A-EU (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), uložila žalobci povinnost podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace a stanovila dobu k opuštění území smluvních států nejpozději do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji výše specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl jako nedůvodnou.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní brání proti napadenému rozsudku včasnou kasační stížností, jejíž součástí učinil i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Tento návrh stěžovatel odůvodňuje jednak skutečností, že má zájem na osobním kontaktu se svým zástupcem. K tomu dále dodává, že na území České republiky stěžovatel sdílí domácnost se svou dlouholetou partnerkou, s nezletilou dcerou, která je držitelkou povolení k trvalému pobytu, a s rodiči jeho partnerky. Pokud by musel opustit

území České republiky, nemohl by se finančně podílet na chodu společné domácnosti, přičemž tuto stránku v současnosti zajišťuje jeho partnerka a její rodiče. Stěžovatel se stará o domácnost a dceru. Přítomnost stěžovatele v České republice je tak klíčová pro výchovu a další vývoj jeho dcery, která je na něm citově závislá, stejně jako jeho partnerka. Finanční situace rodiny by neumožňovala v případě stěžovatelova vycestování pravidelné návštěvy. Komunikace na dálku nadto nemůže vynahradit současný kontakt a péči o dceru. V tomto kontextu poukazuje stěžovatel na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, kterou je Česká republika vázána.

[6] Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud jeho návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě nevyhověl s odůvodněním, že jeho dcera je zvyklá na jeho nepřítomnost v domácnosti, jelikož byl v období od listopadu 2018 až do září 2024 ve výkonu trestu odnětí svobody. Od doby svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se však stěžovatel snaží svou nepřítomnost dceři vynahradit a jejich vztah se výrazně prohloubil. I proto by nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti mělo zásadní vliv na jeho soukromý a rodinný život.

[7] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel je v projednávané věci zastoupen advokátem, a jeho osobní přítomnost na území České republiky tudíž není nezbytná. Žalobce již byl odloučen od své rodiny přibližně šest let, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, zohlednil i vyjádření žalovaného a dospěl v nynější věci k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[9] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[10] Z citovaného ustanovení vyplývá, že odkladný účinek lze na základě návrhu stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně. Tak tomu v posuzované věci není, jak kasační soud dále vyloží.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkou existence újmy na straně stěžovatele. Již dříve vyslovil, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32, nebo

pokračování

usnesení ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50). V posuzované věci by stěžovateli v důsledku výkonu rozhodnutí (napadeného rozsudku, potažmo napadeného rozhodnutí) hrozila újma spočívající v zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Tu lze dovodit z jím tvrzených skutečností, podle nichž má na území České republiky partnerku a nezletilou dceru, s nimiž sdílí společnou domácnost, o svou dceru denně pečuje. Je zřejmé, že pokud stěžovatel není ekonomicky aktivní, je jeho dcera na stěžovatelově péči závislá, neboť je to jeho partnerka, která rodinu zabezpečuje ekonomicky, a je tudíž pracovně vytížená. Především z důvodu péče o nezletilou dceru tudíž stěžovateli výkonem rozhodnutí újma nepochybně hrozí a první výše uvedená podmínka je splněna, i přesto, že není vyloučeno, že s péčí o dceru mohou vypomoci i rodiče stěžovatelovy partnerky, jak tomu nepochybně bylo po dobu 6 let, kdy stěžovatel vykonával trest odnětí svobody.

[12] Jedná-li se o druhou z vytčených podmínek (újma, která by nepřiznáním odkladného účinku vznikla stěžovateli, je nepoměrně větší než újma, jež by jeho přiznáním vznikla jiným osobám), i tu má Nejvyšší správní soud v nynější věci za splněnou. Neshledal žádné konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že by taková újma bezprostředně někomu dalšímu hrozila a nepoukázal na ně ani žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladnému účinku kasační stížnosti.

[13] Kasační soud se tudíž zabýval poslední podmínkou, jejíž splnění je předpokladem vyhovění stěžovatelově žádosti, a to podmínkou, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[14] K otázce možného rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud vyjádřil mimo jiné v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, v němž dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud tudíž přistoupil k poměrování intenzity proti sobě stojící újmy hrozící stěžovateli a narušení důležitého veřejného zájmu.

[15] Jak sám stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přiznává a jak také vyplývá z obsahu správního spisu, byl odsouzen za páčání drogové trestné činnosti na dobu 11 let nepodmíněně, přičemž ve výkonu trestu odnětí svobody se nacházel v období od 9. 11. 2018 do 6. 9. 2024, kdy byl podmíněně propuštěn na svobodu. Byť současně není sporné, že stěžovatel má na území České republiky partnerku a dceru, o kterou se v současné době podle svého tvrzení osobně stará, nelze odhlédnout od toho, že ani narození dcery (dne 23. 8. 2018) mu v minulosti nebránilo v tom, aby páchal závažnou trestnou činnost, která vyústila v jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, během něhož dcera rovněž zůstala výlučně v péči jeho partnerky (potažmo s pomocí jejích rodičů), a veškerá péče o dceru tedy zůstala na ní. V případě stěžovatelova vycestování zpět do země původu přitom není vyloučeno, aby stěžovatel svou rodinu ekonomicky

podporoval, pokud si zde sám najde práci. Není rovněž vyloučeno, aby stěžovatel kontakt s partnerkou a dcerou zajistil jiným vyhovujícím způsobem (např. i za pomoci on-line kontaktů), návštěvami v zemi původu či aby vycestovali společně. Stěžovatelem tvrzenou snahu vynahradit zejména nezletilé dceři svoji nepřítomnost po dobu pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody lze jistě považovat za chvályhodnou, nicméně je zřejmé, že stěžovatel pobýval ve výkonu trestu odnětí svobody v podstatě od samotného narození jeho dcery, a až do jejích 6 let tudíž jejich vzájemný kontakt byl (pokud vůbec) realizován právě alternativními prostředky, nikoliv společným rodinným soužitím ve společné domácnosti.

[16] Nejvyšší správní soud v daném případě považuje ze stěžejní, že stěžovatel nepáchal bagatelní trestnou činnost a důsledky jeho trestných činů (nepodmíněné odsouzení a následné podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody) jsou v časové souvislosti s nyní posuzovanou věcí. Nejvyšší správní soud přitom například v usnesení ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Azs 135/2019-38, dovodil, že ani časový odstup v délce čtyř let od spáchání trestného činu nemusí být dostatečně dlouhým odstupem, který by zmírnil dopad trestné činnosti na veřejný zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy. Trestnou činnost páchal stěžovatel na území České republiky a jak již uvedeno, teprve v nedávné době (v září 2024) došlo k jeho podmíněnému propuštění. Tato doba bezprostředně předchází vydání napadeného rozhodnutí, z něhož tudíž nelze bez dalšího usuzovat na to, že stěžovatelova závažná drogová trestná činnost byla jen ojedinělým excesem.

[17] Právě na základě uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by v nynější věci bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před závažnou kriminalitou a s ní spojenými dalšími protispolečenskými jevy. Uvedený důležitý veřejný zájem v nynější věci převažuje nad ochranou stěžovatelova soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu